

at foretage en saadan Foranstaltning. — Støttende mig til disse Grunde skal jeg med disse faa Ord anbefale Mindretalsforslaget under Nr. 3.

Wagner: Det her foreliggende Forslag er utvivlsomt et Skridt og et langt Skridt paa den samme Vej, som vi slog ind paa ved Loven af 5te April 1888. Det tilsigter nu ligesom i 1888 ved meget stærkede Bestemmelser, vedrørende Salg og Tilvirkning af Smør og Margarine at sikre os Overbægt over vore Konkurrenter paa det engelske Marked. Der var oprindelig ingen, der kunde vide, hvor denne Vej vilde føre hen, vi stod i 1888 ganske uden Erfaringer, idet den lille Lov af 1885 jo ikke kunde tælle med. Meningerne vare da ogsaa overordentlig delte. Der var dem, der paaastod, at den eneste rette Vej var stærke og voldsomme Forholdsregler, Talsmændene for „det rene Land“. Der var paa den anden Side dem, der mente, at der overhovedet ikke var spinderlig Nødvendighed for at Lovgive paa dette Punkt ud over, hvad man allerede havde; maaske kunde man dog stærke Straffebestemmelserne noget. Vi staa nu efter at have gjort en Del Erfaringer om, hvorledes Loven virker anderledes, vi kunne nu afgøre, om denne Lov hører til de gode økonomiske Love, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) — det forhavser mig lidt ikke at se ham her i Dag — meget træffende har betegnet som dem, der gav noget i Rommen; gjorde de ikke det, kunde man ikke talde dem gode, økonomiske Love. Det er nu temmelig let at sige, om denne Lov har givet os noget i Kommen. Der var i 1888 mangfoldige Profeter, der spaaede, at det ganske Europien og adskillige andre Verdensdele vilde følge os efter, nu skalde Margarinene blegne, Smørret blive mørtegult, og Udsørselsforbudene almindelige. Hvis det var gaaet saadan, saa vilde man ikke let have kunnet overse disse Forhold og afgøre, om Loven havde bragt os nogen Fordel; men saaledes gif det som bekendt ikke. Der var ingen af vore Konkurrenter, der fulgte vore Beje, de lod sig ikke imponere. Den allermeest nærliggende Sammenligning kan anstilles med Sverige. Den ærede Ordfører har allerede fremhævet, at Sverige ogsaa

paa dette Omraade er os en alvorlig og dygtig Konkurrent. Nu vel: Svenskt Smør noteres i 1888: 2 til 4—5 Ore under dansk Smør paa det engelske Marked; det var altsaa mindre anset der end dansk Smør. Fulgte nu Svenskerne, da de i 1889 vedtog deres Lov, i vort Kjøband, eller gif de deres egne Beje? De gif deres egne Beje, eller rettere, de blev ganske rolig staaende, idet de blot vedtoge en Bestemmelse om Mærkning af Fougtagere, om deres Form og lignende, hvorimod de med Hensyn til de tre store Punkter, Blandingen, Færvningen og Udsørselsforbudet, afholdt sig fra at følge os; der findes ikke noget som helst i den svenske Lov om alt dette. Følgen deraf skalde saa have været, at det svenske Smør yderligere sankede agter ud, og at det fra en Underpris af 2—5 Ore kom ned paa — det er vanskeligt at sige hvormed — men vel paa saadant noget som en 10 eller 20 Ore. Nu er imidlertid tværtimod det omvendte blevet Tilfældet, det svenske Smør har arbejdet sig op, saaledes at svensk og dansk Smør for Tiden noteres fuldstændig ens i England. Mere fuldgyldigt Bevis for, at saadanne Lovbestemmelser, som de, vi have forsøgt, gælde til Vandsbæst og i alt Fald ikke gælde over til England, kan næppe leveres. Kællamebestemmelser paa Lovgivningens Omraade formaa i Længden ikke noget. Engländerne ere praktiske og fornuftige Folk, de se paa Varen, og betale den efter dens Værd og ikke efter de Lovbestemmelser, der findes i det og det Land. Jeg skønner derfor ikke andet, end at det økonomiske Resultat af vor hidtidige Lovgivning paa dette Omraade ikke opfordrer til at vandre videre ad den Gang betraadte Vej. Der er tværtimod Anledning til at vende om. Naar Mindretallet ikke har foreslaaet dette, saa er det — jeg taler dog her kun paa mine egne Begreber — fordi vi erkende, at selv om en Bestemmelse er ret taabelig og unyttig, kan det dog være farligt at afflasse den. Der er jo nemlig ikke Tvivl om, at der vilde rejses et Strig over hele Landet, dersom man f. Eks. tog en saa kostelig Myndighed som Landbrugministerens Myndighed til at forbyde Udsørsel af Margarine under visse Omstændigheder, bort. Det vilde saa straks hedde, at nu ere alle Garantier for det danske Smør borte, det danske Smør vil blive ødelagt